

terrainet, paa c. 120,000 □ Alen, og endelig er der som tilhørende Private og beliggende mellem Demarcationslinien og Fæstningsterrainet et Areal, der anslaaes forffjelligt — thi Oplysningerne kunne variere lidt, eftersom man tager Ordet „privat“ i mere eller mindre indskrænket Forstand — mellem 800,000 og 980,000 □ Alen. Men selv ved det mindste af disse Tal faaer man altsaa i det Hele et Areal af 2,714,000 □ Alen, som altsaa er til Bebyggelse indenfor den Linie, jeg før omtalte, samtidigt med at der, som bekiendt, udenfor Søerne findes meget udstrakte, næsten ubegrændsede Arealer, der mere og mere drages ind under Bebyggelsen i umiddelbar Forbindelse med selve Byen Kjøbenhavn, idet Hovedstaden ikke alene vorer paa sin egen Grund, men ogsaa paa de tilstødende Landcommuners. Naar altsaa det ærede Mindretal i Udvalget har troet at kunne gaae ud fra et vist Antal Aar som det, indenfor hvilket Bebyggelsen vil være fuldendt, bør det vides, at det er et meget betydeligt Areal, som ved Siden af det, der er solgt til Kommunen, vil være til Raadighed indenfor Demarcationslinien, et Areal, der idetmindste er ligesaa stort som det bebyggelige Terrain, Kommunen har kjøbt af Staten. Jeg har anseet det for at være ikke uhenftigsmæssigt at meddele disse Tal, som ere komne til min Kundskab, idet de virkelig yde et Bidrag til Belysningen af dette Spørgsmaal. Den ærede Ordfører har allerede imødegaaet de fleste Bemærkninger, som ere gjorte deels af den høitærede Krigsminister, og deels af dennes ikke umiddelbare, men næstforrige Forgænger i Ministeriet, og hvad jeg har at befatte mig med, kan derfor blive temmelig korfattet, Noget, som jo maa være særdeles velkomment, navnlig for den, der finder Udvalgets Betænkning saa særdeles „volumineus“, at han endogsaa har lidt Bænkflighed med at finde sig til Rette deri. Om det egentlig kan siges at være rigtigt og stemmende med den Tone, der helst maa følges i vore Forhandlinger, at et æret Medlem, en forhenværende Minister, udtaler om et Udvalgs Arbejde, at det ikke hviler paa nogen „alvorlig Undersøgelse“, det er et Spørgsmaal, jeg vil henstille til Dverveitelse af den

ærede Forsamling. Ethvert Udvalg kan naturligtviis i saa Henseende være forffjelligt stillet med Hensyn til Egnens Forhold til Billien; men naar der tales om alvorlig Undersøgelse, troer jeg, at man væsentlig fæster Tanken paa Billien, og det synes mig da, at være noget nærgaaende at sige om et Udvalg, at det ikke har underkastet den Sag, som har været det betroet, en alvorlig Undersøgelse. Og gjælder dette i sin Almindelighed, troer jeg, at det høitærede Thing vil være villigt til at indrømme, at dette gjælder ganske særdeles om den her foreliggende Sag, thi det Arbejde, der nu er henstillet til Thingets Dverveitelse, synes mig ikke at bære Vidnesbyrd om nogen høj Grad af Væthed eller Løshed ved Undersøgelsen, men tværtimod om en Omhu for at komme tilbunds i Sagen, som, om den end ikke tør gjøre Krav paa Paastjonnelse, ialfald burde være fritagen for Angreb af en saa nærgaaende Natur, som det ærede Medlem har tilladt sig. Og dobbelt forekommer det mig, at denne Opfordring maatte stilles netop til det ærede Medlem, der talte, da det er ham, der i sin Egenkab af Krigsminister har gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, for at gjøre Udvalgets Arbejde saa lidt let som muligt. Den Mangel paa imødekommende Velsillie, som dette Udvalg har mødt hos Krigsministeriet paa sine Begjæringer om Oplysninger, har jo idag fundet det allermeest paafaldende Bewis i den Piece, der er fundet henliggende paa vore Pladser. Jeg troer, at det er enestaaende i hele vor parlamentariske Historie, at et Ministerium, naar det angaaende et vigtigt Anliggende, der er gjort til Gjenstand for Forsamlingens Drøftelse og et Udvalgs Forhandling, har liggende for sig en stor og sammenhængende udarbejdet Fremstilling, og naar der fra Udvalgets Side fremkommer Anmodning om at blive sat i Kundskab om alt det Materiale, der findes, forsættelig holder saadant tilbage, og lader Udvalget afgive sin Betænkning uden at lade det ane, at der eksisterer et saadant Materiale færdigt og rede til dets Brug. Ja, mere endnu, efter at Udvalgets Betænkning er afgiven den 19de Mai, har man, skjøndt der var en Periode, hvor Rigsdagen ikke var sam-